

[Victor Pürschel.]

Grundlovens Aand, naar man lader Læg- mænd medvirke ogsaa ved andre Straffe- sager.

Maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, at naar han taler om, at Dommerne vil dømmes af deres *jævnlige* — jeg tror, det er den Form, det ærede Medlem bruger —, er det jo ikke nogen helt nøjagtig Udtalelse, thi Dommerne ønsker at dømmes af de ordinære Domstole, og i dem indgaar, som bekendt, baade Næv- ninger og Doms mænd. Det er altsaa kun i de forholdsvis smaa Sager, som det ærede Medlem talte om, der kan blive Spørgsmaal om at dømmes af sine egne.

Det ærede Medlem spurgte til sidst, om den faste Voldgiftsret er en Domstol. Jeg kan derom henvise til, hvad jeg har sagt Sp. 2654. (*Fr. Dalgaard*: Det er meget uklart). Nej, det er klart paa det afgørende Punkt:

„dette gør, at et Ræsonnement fra den“ — nemlig fra Voldgiftsretten — „over til de ordinære Domstole efter min Mening ikke er tilladeligt“.

Her har jeg taget afgørende Stilling til det Spørgsmaal.

J. S. Føget: Den højtærede Justits- minister svarede mig paa min Anmodning om, at ogsaa Anklagemyndighedens Afgø- relser skulde kunne indankes for Appel- retten, at hvis man havde noget at klage over vedrørende Rigsadvokaten, kunde man blot henvende sig til Justitsministeren. Vedrørende Afgørelserne tror jeg, ingen vil være betrygget ved kun at skulle henvende sig til Justitsministeren. Gennem det, jeg foreslog, tilsigter man netop at undgaa det politiske Moment, altsaa undgaa, at Rigs- advokaten tager rent politiske Hensyn, og tilsigter, at hvis han træffer en Afgørelse, som man synes er rent politisk, haves der Adgang til at indanke denne Afgørelse for Appelretten. Derfor er det Svar, som Mini- steren gav, fuldkommen ved Siden af. Det, jeg spørger om, er, om ikke det vil være opportunt at gøre det saadan, at man kan indanke Anklagemyndighedens Afgørelser for Appelretten.

Over for min Udtalelse om, at Rigs- advokatens Prøvelse burde være tilstrække- lig i Spørgsmaalet om en Klages Berettigelse, siger Ministeren, at Rigsadvokatens Prø- velse vil være summarisk, og derfor kan det tænkes, at rene Urimeligheder først bliver opklaret senere under Sagens Behandling. Dette er direkte imod Ministerens Argument i det andet Spørgsmaal. Enten vil Rigs-

advokatens Afgørelser altid være saa klare og rigtige, at de er umiddelbart indlysende, og saa har man ingen Grund til at indanke dem for Appelretten. Eller ogsaa maa det indrømmes, at Rigsadvokaten kan skønne forkert, og hvis han kan det, er der Rime- lighed for, at man kan indanke hans Af- gørelse for Appelretten.

Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal skyder Ministeren sig ind under det, at Rigsadvokatens Afgørelser kan man ikke tage saa højtideligt, da de er summariske, og derfor maa man have den Ventil, at man bagefter kan dømme Klageren, hvis det viser sig, at hans Klage er sluppet forbi Rigsadvokaten og alligevel er ube- grundet. Jeg mener, at Ministerens Argu- menter her er saa stridende mod hinanden, at det er haarrejsende. Jeg vil derfor endnu en Gang understrege min Anmod- ning om at faa dette Spørgsmaal prøvet i Udvalget.

Jeg stillede den højtærede Minister et Spørgsmaal, nemlig dette: Hvad er det for Ben, Ministeren sigter til, at de forskellige Dommere faar fra Regeringen i Almindel- ighed og Justitsministeren i Særdeleshed? Ministeren nævner dem selv særdeles ind- gaende i sin Pjece, han nævner dem som et Bevis for, at her dog er en Afhængighed af Regeringen. Ja, en indirekte Indrøm- melse er det jo dog. Jeg har spurgt: Hvad er det for Ben, og naar det nu er meddelt, at der findes saadanne Ben, synes jeg, at Tinget her og Offentligheden har Ret til at faa opklaret, hvad det er for Ben, som Regeringen og Justitsministeren er i Stand til at uddele til de forskellige Dommere, antagelig efter Forgødtbefindende og maaske efter deres Optræden og Opførsel. En saa- dan Oplysning aabner jo vide Perspektiver. Vi fra vor Side maa hævde, at en saadan Uddeling af Ben maa ophøre, men vi maa først have Krav paa at faa oplyst, hvad de Ben bestaar af, og i hvilke Tilfælde disse Ben uddeles.

Under den Ordveksling, som opstod mellem det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel og den højtærede Minister, kom Ministeren med et lille Udtryk, der hed „somme Tider“, og indrømmede herigennem, at — saadan forstod jeg det — Ministeren saa saadan paa det, at til Tider vilde han lade det politiske Hensyn gaa foran det grundlovmæssige Hensyn. Hvis denne min Opfattelse er rigtig — og det tror jeg, den er —, synes jeg, her er Grund til at raabe Gevalt. Er det virkelig rigtigt, at Landets Justitsminister hævder, at han som Justitsminister sætter de politiske Hensyn